

SLEČNY

Kouzlo svobody, báječná
doba charlestonu a přátelství
několika výjimečných žen

Anne-Gaëlle Huon

Mladá Španělka Rosa se vydává přes Pyreneje za sezonní práci do továrny na výrobu espadrilek ve francouzském městečku Mauléon. Ke svému překvapení tu potká tři svobodomyšlné, zářivé a nezařaditelné ženy, které ji přijmou do svého domu a otevřou jí úplně nový svět. Rosa tu kromě šampaňského, charlestonu a přátel objeví i svůj talent, vášeň a vlastní cestu.

„Každá z postav se mě dotýkala po svém, každé nové odhalení ve mně probouzelo emoce: smutek, naději, zlobu i radost.“

– čtenářská recenze

ANNE-GAËLLE HUON

SLEČNY

Cet ouvrage, publié dans le cadre du Programme
d'aide à la publication F. X. Šalda,
a bénéficié de la collaboration
de l'Institut français de Prague.

*Tato kniha vychází za pomoci programu
na podporu publikační činnosti F. X. Šalda
Francouzského institutu v Praze.*

ANNE-GAËLLE HUON

SLEČNY

Přeložila Hana Davidová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Les Demoiselles © Éditions Albin Michel, 2020

Translation © Hana Davidová, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-553-1 (ePub)

ISBN 978-80-7625-552-4 (pdf)

ISBN 978-80-7625-174-8 (print)

Mé matce

Věřím na růžovou.
Věřím, že smích je nejlepší způsob, jak spálit kalorie.
Věřím na polibky, spousty polibků.
Věřím, že je potřeba být silný, když se zdá, že nic nejde, jak má.
Věřím, že veselé dívky jsou ty nejkrásnější.
Věřím, že zítra je nový den, a věřím na zázraky.

Audrey Hepburn

1

Mauléon dnešních dnů

Narazila jsem na tvou fotografii v jednom časopise. Zastavil se mi dech.

Byla jsem v kadeřnictví, kolem klábosily zákaznice a hučely fény. Prohlížela jsem si pečlivě tvou fotku, ruce se mi přitom třáslly. Vysoká čepice. Zástěra. Srdce mi splašeně tlouklo, myslela jsem, že mi vyskočí z hrudi. Tvůj pohled, tvůj úsměv. Jak krásná z tebe vyrostla žena!

„Liz Clairemontová, velmi oblíbená francouzská šéfkuchařka!“

Ten rozhovor jsem přečetla naráz, se zatajeným dechem. A pak ještě jednou, abych se ujistila, že je to skutečně pravda.

Novinář na tvou adresu nešetřil chválou. Mluvílo se o tvé roli porotkyně v soutěži *Čepice pro šéfkuchaře*. Jak se zdá, byla jsem jediná, koho ta soutěž minula. Je ale taky třeba říct, že nemám televizi. Ty, hvězda našich srdcí, jsi teď skutečnou celebritou.

Rovnou tam, s natáčkami na hlavě, jsem se rozplakala. Naposledy jsem tě viděla před domem slečen. Byly ti čtyři roky, v náruči jsi svírala plyšového medvídka. Vzpomínám si na to, jako by to bylo včera. Na tvoje slzy za okýnkem. Na auto, které tě odváželo. Na své srdce, které se zastavilo.

Až do dnešního dne jsem neměla nejmenší tušení, co se s tebou stalo.

Když se kadeřnice otočila, využila jsem toho a stránku si vytrhla.

Následovaly dlouhé noci, kdy jsem nemohla oka zamhouřit. Vracel se mi tvůj smích, naše výlety na baskické pobřeží, tvé písničky, večerní mazlení. Tvoje ručka v mé dlani.

Tak moc jsi mi chyběla, má Liz.

Ta má důvěrnost tě asi udivuje. Na nic si jistě nepamatuješ. A určitě ne na mě.

Seděla jsem sama v kuchyni a ptala se hvězd. Co ty víš o svých kořenech? Mám o tom mluvit? Nebo to všechno nechat v zastrčeném koutě své paměti? Jak bys reagovala, kdyby ses dozvěděla pravdu?

Uvažovala jsem, že bych sedla na vlak a jela do Paříže. Zašla bych na večeři do tvé restaurace, možná bych se i osmělila tě pozdravit. Ale nakonec jsem ten nápad zavrhla. Co by celebrita jako ty dělala se starou dámou, jako jsem já? Mé jméno by ti nic neřeklo. Má tvář už teprve ne.

Ty otázky na mě neustále dotíraly a já neměla nikoho, kdo by mi je pomohl zodpovědět. To už patří k smutnému údělu stáří: pochybnosti se nás drží a hvězdy toho moc nenamluví. A tak jsem se dnes večer rozhodla, že

SLEČNY

ti napíšu. Že ti vypovím svůj příběh, který je tak trochu i tvým příběhem. Ne proto, že jsem stará. Ne proto, že jsem tu na to už jediná. Ne ve jménu pravdy. Ale ve jménu něhy a odvahy.

Slečny by na tebe byly tak pyšné!

2

Všechno to začalo, když mi bylo patnáct.

Nic z toho, co se v mém životě událo, by se nestalo bez Almy. Alma je počátkem všeho. A taky koncem. Alma byla moje sestra. O rok starší. Velké oříškové oči, pusa jako malina, smích, který člověka rozzáří. Já byla tintútka s matnou pleť, očima kolouška a rozcuchanými pačesy. Dalo by se říct, že Alma pro mě byla vším a já byla vším pro ni. To by ale nestačilo. Alma nebyla jen moje sestra. Byla moje slunce. A k tomu měsíc, hvězdy a všechny planety dohromady.

Bydlely jsme v jedné španělské vsi v samém srdci Pyrenejí. V zapadlém koutě, o kterém jsi, Liz, nepochybně nikdy neslyšela a ani jsi o moc nepřišla. Pár větrem bičovaných dlážděných uliček, strmých střech a jeden strohý kostel. Ve Fagu nebylo nic. Místní chtěli pryč. Ale kam? A s čím? Mladé dívky odcházely alespoň na jednu sezonu. Omílaly jedno jediné slovo: Mauléon. Všechny čekaly na podzim, kdy se budou moct dát na cestu do Francie a stát se šičkami espadrilek. Přejít hory, zimu strávit v Baskicku

a nastřádat trochu peněz. Stát se „vlaštokou“ a riskovat život, aby měly něco do výbavy.

Mou sestru ani mě nikdy nic takového nenapadlo. Snily jsme o dobrodružství, ale na tak dlouhou a nebezpečnou cestu jsme připravené nebyly. Já po prodělané dětské nemoci zůstala kulhavá. Co bych se svou chromou nohou v horách dělala? A jak bychom tu mohly nechat Abuelu? Babičku, která nás vychovala. Zahrnovala nás láskou a něhou. Prala prádlo pro hotel v sousední vesnici. My si uzobávaly v kuchyni, zatímco ona si ničila ruce kusem pracího mýdla. Neměly jsme nic, krom lásky.

Fago, to byl jiný svět, Liz. Chudý, ale náš. Nikdy jsem si nepředstavovala, že bych odešla. A přesto, když Abuela onemocněla, neměly jsme na vybranou. Chtěla mě svěřit svému bratrovi. Alma by si našla místo jako služebná. Měly bychom se s Almou odloučit? Ta představa mě děsila. Moje rodina, to byla všeho všudy jedna nemocná stařenka a moje sestra. Jak bych bez nich mohla žít?

A tak jsem jednou večer vyrukovala s tím bláznivým nápadem. Tam za horami je Francie. Dílny na espadrilky, příslib platu. Peníze pro Abuelu. Abychom se o ni mohly postarat, jako se ona starala o nás. Vrátime se na jaře, a co přineseme, nám vystačí do příštího roku. A potom uvidíme.

Plán to byl jednoduchý. Výnosný. Riskantní.

Alma byla na vážkách. Francie je daleko, cesta nebezpečná. Nebylo by lepší zůstat u Abuely? Já si stála za svým. Půl roku uteče jako nic, co můžeme ztratit? Čeká nás svoboda, snadný výdělek a dobrodružství. Říkalo se, že o nedělích je na náměstí v Mauléonu tancovačka a Francouzi že jsou fešáci. My samozřejmě nebudeme mít nic

společného s těmi, co tam jezdí kvůli krajkám do výbavy, zůstaneme přece spolu, není se čeho bát.

Mé nadšení zvítězilo nad jejími pochybami. Pro mě by Alma udělala všechno. Tak jsme se tedy, milá Liz, rozhodly vydat do Francie. A tak to všechno začalo.

3

Rok 1923. S prvními říjnovými dny přišel ledový vzduch. Sešla se skupinka přibližně deseti dívek, vlaštovek, všechny oblečené v černém, s espadrilkami na nohou, na hlavě s dvěma dlouhými copy, svázanými tmavou mašlí. Většina z nich se na cestu chystala poprvé. Té nejstarší, Carmen, bylo sedmnáct. Byla to už její třetí cesta. Všechno, co jsme věděly o Mauléonu, jsme měly od ní. Loni se Carmen vrátila s povlečením, krajkami a porcelánovým servisem. Tehdy se jejím kamarádkám rozzářily oči. Carmen měla široké boky a velká prsa, její silueta kontrastovala s vyhublostí těch nejmladších, které se tu choulily v kabátech.

Náš příchod doprovázelo pošeptávání a nepřátelské pohledy. Nás tu nikdo nechtěl. Dívky z vesnice nás neměly vůbec v lásce, ale tady jim velela Carmen. Pokynula nám hlavou na pozdrav a tím je umlčela. Její matka bývala kamarádkou naší maminky. Musela jí slíbit, že na nás dohlédne?

„Bude zima,“ řekla stroze Carmen.

U skupinky stál mladík v černém klobouku, opřený o hůl.

„Jdeme! Nemůžeme ztrácet čas,“ zavelel.

Chytil za provaz svého mezka a vyrazil. V dálce za horami se blednoucí oblohou ohlašovalo svítání.

Skupina dívek se dala do zpěvu. Moje myšlenky se upínaly k Mauléonu. Poslední den jsem se s naším plánem svěřila učitelce. Zneklidněně svažila obočí. Nebylo by jiné řešení? Pak se smutně a odevzdaně pousmála. A ten den místo počtů a diktátů dala přednost modlitbě. „San-to Dios, ochraňuj Rosu s Almou na cestě za hory a dej, ať se nám navrátí.“

Naše skupinka prošla podél Calvery a vydala se do údolí Roncal. Vesnice na úpatí hor halila mlha. Přidalo se k nám pár děvčat ze sousedních osad, některá v doprovodu bratra nebo otce. Skupinka byla čím dál tišší. Čekal nás les.

Vzduch byl těžký. Zem promrzlá. Stíny děsivé. Bála jsem se vlků, divoké zvěře. Ale byla jsem odhodlaná nedat na sobě nic znát. Začala jsem zuby. Tahle výprava byl přece můj nápad.

Začal výstup do hor. Kameny byly vlhké a klouzaly. Překážely nám rance. Já měla v šátku svázané zelené fazolky. Sestra v něm nesla tři kila bílých fazolí a trochu kůzlečích masa. K tomu v ruce táhla dřevěné štokrlátko k posezení během zastávek.

Postupovala jsem kupředu, jak jen to šlo. Chromou nohu jsem vláčela jako kouli. Občas jsem zachytila Almin znepokojený pohled. Zvýšila jsem tedy úsilí, abych se udržela v čele procesí. A ocitla jsem se přímo za ním.

Za Pascualem.